

Arrest

nr. 135 178 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 augustus 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 april 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Zij

vormt het voorwerp van een schorsings- en annulatieberoep, gekend onder rolnummer 100 415. Bij arrest nr. 135 179 van 17 december 2014 werd dit beroep verworpen.

1.3. Op 24 april 2014 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 5 augustus 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.3 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om -machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene een netwerk van vrienden heeft kunnen uitbouwen, dat betrokkene in België een uitgebouwd netwerk van personen heeft waarop hij kan terugvallen, dat hij een attest van verworven competenties binnen een brugproject voorlegt, dat hij deeltijds onderwijs volgde in België (zie schoolattest, evaluaties), werkwilgig is en positieve getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene kwam als minderjarige in België aan op 02 juni 2008. Op 03 juni 2008 diende hij een asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 29 april 2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 03 juli 2009 werd een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) opgesteld die betekend werd aan de voogd van betrokkene. De duur van de asielprocedure - namelijk 10 maand 26 dagen- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Aangezien betrokkene minderjarig was kon hij tot 04 mei 2011, dag waarop hij meerderjarig werd, legaal in België verblijven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen problemen veroorzaakt, tot op heden nog geen enkele keer in contact is gekomen met de politie en omschreven wordt als een zeer correcte persoon die geen overlast veroorzaakt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De raadsheer van betrokkene herneemt beknopt de asiel motieven van betrokkene. Daarnaast verwijst hij naar de huidige situatie in Angola en citeert ter ondersteuning uit het reisadvies opgesteld door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking en uit het jaarverslag van Amnesty International. Er worden geen nieuwe elementen aangehaald dan die die aangehaald werden bij de asielinstanties en die door deze instanties als ongeloofwaardig beschouwd werden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet.» (…)

Verzoeker zou geen contact hebben met zijn land van herkomst. De voormalige voogd van betrokkene in België poogde destijds via de Dienst Tracing van het Rode Kruis de familie van betrokkene op te zoeken, dit leverde echter geen resultaat op. Betrokkene zou in het thuisland dan ook niet terug kunnen vallen op ouders of familie. Betrokkene heeft steeds beweerd niet in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten, pas bij onderhavige aanvraag 9bis legt hij zijn identiteitskaart voor. Nochtans werd deze identiteitskaart reeds in 2007 afgegeven en kunnen we met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid stellen dat betrokkene deze identiteitskaart reeds bij zijn aankomst in België had kunnen voorleggen aan de Belgische instanties. De dienst tracing van het Rode Kruis heeft uiteraard gedetailleerde en waarheidsgetrouwe informatie nodig om familieleden op te sporen. Aangezien betrokkene in het verleden ongeloofwaardige verklaringen aflegde voor de asielinstanties en ook bewust zijn identiteitskaart verborgen lijkt te hebben gehouden, is het best mogelijk dat de gegevens waarop de dienst tracing zich gebaseerd heeft onvolledig of onjuist waren. Betrokkene is er ook in geslaagd - hoewel gedurende de eerste jaren van zijn verblijf in België beweerd werd dat dat onmogelijk zou zijn- om een gelegaliseerd uittreksel uit het geboorteregister te bekomen te Luanda, waaruit afgeleid kan worden dat hij mogelijkwijze toch nog iets van contacten heeft in het herkomstland. Wat er ook van zij,

zelfs indien betrokkene helemaal geen familie meer zou hebben in Angola, kan hij eventueel een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantooit dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft slechts beperkt contact met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Indien verzoeker verplicht zou worden naar Angola terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn vrienden en kennissen. Verzoeker kan op niemand terugvallen in Angola. Verzoeker kwam als minderjarige naar België en heeft op heden geen enkele band meer met Angola. Dat verzoeker op heden over bepaalde documenten beschikt, betekent geenszins dat hij nog contacten heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat hij aan zijn documenten is geraakt via Angolezen in België die op vakantie zijn geweest naar Angola. Verwerende partij weet maar al te goed dat de Angolese ambassade in België geen documenten aflevert.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).”

2.2. De bestreden beslissing vormt geen verwijderingsmaatregel. Zij verplicht verzoeker niet tot terugkeer naar zijn land van herkomst. Indien er geen sprake is van een verwijderingsmaatregel is een schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Ten overvloede, verzoeker is van oordeel dat een terugkeer naar zijn land van herkomst “een serieuze stap terug” zou zijn, maar met deze overtuiging toont hij geen schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoeker die eerst zelf stelt dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op familie-en gezinsleven bevat is slecht geplaatst om vervolgens te betogen dat de “dichte vrienden en kennissen” die hij heeft in België, dienen te primeren op zijn familie in het land van herkomst, met name zijn vader, moeder en zus, waarbij verzoeker in zijn verzoekschrift onder het kopje “in feite” zelf aangeeft dat hij met hen samenwoonde.

Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing de eenheid van het gezin in het gedrang brengt, maar de Raad ziet niet in hoe dit zou kunnen daar waar verzoekers gezin zich in Angola bevindt en het verzoeker vrijstaat hen aldaar te gaan vervoegen. Verzoeker poneert dat hij op niemand kan terugvallen in Angola, doch toont dit op geen enkele wijze aan. Met zijn aposteriori en tevens bloot betoog dat hij de documenten die hij heeft neergelegd gekregen heeft “*via Angolezen in België die op vakantie geweest zijn naar Angola*” kan hij de bestreden beslissing niet onderuit halen waar deze stelt, “*Betrokkene is er ook in geslaagd -hoewel gedurende de eerste jaren van zijn verblijf in België beweerd werd dat dat onmogelijk zou zijn- om een gelegaliseerd uittreksel uit het geboorteregister te bekomen te Luanda, waaruit afgeleid kan worden dat hij mogelijkerwijze toch nog iets van contacten heeft in het herkomstland. Wat er ook van zij, zelfs indien betrokkene helemaal geen familie meer zou hebben in Angola, kan hij eventueel een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen. kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.*”

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM en van de “*beginselen van goed bestuur*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van eiser is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd meer dan 9 maanden geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoeker in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 EVRM is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.) Verzoeker wijst erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zou worden naar Angola, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij haar. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.4. Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en verzoeker laat na te concretiseren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing ze dan schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.5. Verzoeker heeft zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 24 april 2014. De verwerende partij trof een beslissing over deze aanvraag op 5 augustus 2014. Het betreft dus een behandelingstermijn van nog geen vier maanden en dus niet negen maanden zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. Gelet op het groot aantal aanvragen om verblijfsmachtiging die worden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een behandelingstermijn van minder dan vier maanden bezwaarlijk als “*onvoldoende diligent*” bestempeld worden, laat staan als een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

2.6. Waar verzoeker opnieuw gewag maakt van een verwijdering en daaraan een schending van artikel 3 EVRM verbindt, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en dat derhalve een schending van artikel 3 EVRM evenmin aan de orde is. Ten overvloede, naast het voeren van een theoretisch betoog dat geen schending kan aantonen van artikel 3 EVRM, komt verzoeker niet verder dan te betogen dat zijn terugwijzing een “*zodanig psychologische ontreddering*” zal teweegbrengen dat dit overeenstemt met een behandeling die door artikel 3 EVRM verboden is. Dergelijk bloot betoog dat niet wordt ondersteund door minstens een begin van bewijs, toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpt verzoeker op, “*Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en art. 9 en 9 bis Vreemdelingenwet*”.

Na een weergave van de artikelen 9 en 9 bis van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker als volgt:

“De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Verwerende partij haalt ten onrechte aan dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden, waardoor verzoeker zijn aanvraag niet in België kon indienen.

Verwerende partij is de mening toegedaan dat er zich geen enkel probleem stelt in het kader van een terugkeer. Verzoeker wijst op de problematische situatie van de terugkeerders:

De grootste problemen voor terugkeerders zijn de sociaal-economische situatie (slechte basisvoorzieningen op het gebied van watervoorziening, gezondheidszorg en onderwijs) en de taal. Dit laatste met name omdat vele terugkeerders te lang in het buitenland hebben gewoond of daar geboren zijn, zodat zij geen Portugees (meer) spreken. Dit geeft soms ook problemen bij het verkrijgen van identiteitsdocumenten. Daarnaast zorgen soms ook politieke overwegingen, bureaucratie, corruptie en de hoge prijs voor problemen bij het verkrijgen van identiteitsdocumenten (zie ook paragraaf 3.3.4). Zonder de nodige documenten krijgen betrokkenen geen toegang tot overheidsdiensten zoals onderwijs (na niveau 1 (jaar 1-4) is een identiteitsdocument wettelijk vereist) en kunnen ze over het algemeen zeer moeilijk aan werk komen. Daarnaast belemmeren de aanwezigheid van landmijnen en de gebrekkige infrastructuur de terugkeer van Angolezen naar hun plaats van herkomst. Voor veel terugkeerders en ontheemden in Luanda zijn bovendien (betaalbare) behuizing, de hoge prijzen en het gebrek aan werk grote problemen.

<http://www.rijksoverheid.nl/bestanden/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2008/06/18/angola-2008-06-18/aab-angola-18-06-2008.pdf>

Op heden dient tevens geoordeeld te worden dat verzoeker onverwijderbaar is.

Indien verzoeker geen verblijfsstatus kan verkrijgen op grond van de vluchtelingen- of SB-status, maar tegelijk onverwijderbaar is, kan dit onderzocht worden in het kader van de onmogelijkheid van terugkeer.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden kan evenwel niet steunen op “elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag (...) en die verworpen werden door de asielinstanties, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 Vw., en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 Vw. met betrekking tot de SB of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties. Deze laatst uitzonderingssituatie is in casu van toepassing: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan oordelen over de vluchtelingen- en SB-status, met inbegrip van de uitsluitingsgronden, maar niet over eventuele andere gronden (zoals art. 3 EVRM of art. 7 BUPOverdrag) om de vluchtelingen- of SB-status toe te kennen.

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw. Verweren partij heeft dit evenwel niet nagegaan.

Verzoeker voert hierdoor de schending van de motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en art 3 EVRM.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzake weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op

basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de De Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoeker mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in zijn individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoeker mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

De vordering is dan ook gegrond"

2.8. De bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending opwerpen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker kan niet dienstig tegelijkertijd de schending opwerpen van de formele en materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt, waardoor werd voldaan aan de formele motiveringsplicht. De Raad bekijkt het middel dan ook vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.10. Verzoeker wijst op de problematische situatie van terugkeerders, wier grootste problemen zouden zijn, hun slechte sociaal-economische situatie, de taal en moeilijkheden om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker deze elementen niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden in zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag. Verzoeker kan niet dienstig in het kader van onderhavig beroep nieuwe buitengewone omstandigheden gaan ontwikkelen die niet voorgelegd werden aan de appreciatie van de verwerende partij. Voor zover het de bedoeling van verzoeker is om de in punt 2.2. geciteerde motivering van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet aantoont dat hij, gelet op de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, valt onder de algemene beschrijving van het lot van terugkeerders zoals opgenomen in het in het verzoekschrift geciteerde ambtsbericht van de Nederlandse autoriteiten. Ten eerste dateert dit van 2008 en toont verzoeker niet aan dat dit zes jaar later nog steeds pertinente informatie is. Ten tweede toont verzoeker, die vanaf zijn geboorte tot mei 2008 in Angola verbleven heeft, niet aan dat hij het Portugees niet meer zou beheersen en daardoor moeilijkheden zou hebben om aan identiteitsdocumenten te geraken. Alleszins beschikt verzoeker over een identiteitsdocument van 2007 en is hij erin geslaagd om vanuit België een gelegaliseerd uittreksel uit het geboorteregister te Luanda te bekomen. Verzoeker kent dus klaarblijkelijk goed de weg om aan de nodige stukken te geraken. Ten slotte staat het verzoeker vrij om beroep te doen op het Reïntegratiefonds van de IOM waarvan sprake in de bestreden beslissing, zodat hij de mogelijkheid krijgt om te vertrekken vanuit een gunstigere sociaal-economische situatie bij terugkeer .

2.11. Verzoeker poneert voorts dat hij onverwijderbaar is, maar hij concretiseert niet nader waarom dit het geval zou zijn. Evenmin blijkt dit uit de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn hieraan gekoppelde redenering dat de verwerende partij zelf had dienen na te gaan of de onmogelijkheid van terugkeer een grond kan opleveren voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nog los van de vaststelling dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het de verwerende partij niet toekomt om ambtshalve buitengewone omstandigheden op te werpen en te onderzoeken.

2.12. Verzoeker gaat vervolgens te keer in zijn verzoekschrift, stellende dat de bestreden beslissing zou getuigen van pure willekeur en kennelijk onredelijk zou zijn, maar deze overtuiging kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers boutade dat op basis van de gegeven motivering “*dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet.*”

2.13. Waar verzoeker vervolgens nog uitweidt over de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te werpen dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State – bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift - en verzoeker er zich derhalve niet dienstig op kan beroepen. De Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, namelijk door op basis van de instructie van 19 juli 2009 aanvragen tot verblijfsmachtiging af te handelen, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA